

## A végzősök búcsúbeszéde

(Juhász Éva Krisztina a 13. A, Szitás Henrietta a 12. B, Varga Rebeka a 12. C képviselőjében búcsúzott a beszéd egy-egy részletével)

*„Nincs szebb kora az emberiségnek, mint az első ifjúság éve. Azon láncok, melyek akkor köttetnek, nem szakadnak el örökké, mert nem a világban kerestünk még akkor barátokat, hanem barátainkban leltük fel az egész világot...”* -- írja Kölcsey Ferenc a Parainesisben.

Goethe pedig így fogalmaz: *„Az ember nem évei száma miatt hal meg, hanem mert nem találja meg elveszett ifjúságát.”*

*„Ifjúság, sólyommadár, tiéd a világ, és teérted van a világ!”*—ígéri nekünk Nagy László, a XX. század magyar poétája.

Tisztelt Vendégek, Tanáraink, Kedves Szüleink, Diáktársaink!

Mi, az ígéretes, boldog ifjúság encsi középiskolás képviselői, íme, körbenézünk, s beleszédülünk, szívünk hevesebben ver, látva a minket ünneplők széles körét, nyugtázva a virágdíszeket, a táblákon hagyott színes krétás üzeneteket. Igaz lehet? Igen, igaz! Mi vagyunk ma az ünnepeltek, bár ez az ünnep vegyes érzelmekkel tölt el mindannyiunkat. Mit is érzünk?

Örömet, mert szépen felcseperedtünk, mert eljutottunk idáig... bizonytalanságot: vajon mi lesz a Váci után? ... izgalmat, hiszen már csak egy lépcsőfok választ el minket az érettségi bizonyítványtól... megkönnyebbülést, hogy végre megszabadulunk a csengő hangjától, a matrózbúztól... fájdalmat, mert búcsúznunk kell egymástól, legjobb barátainktól, kedves iskolánktól ... megnyugvást, hisz legszebb életszakaszunkban járunk, miénk a világ!... félelmet, mert megérintett minket a múló idő könyörtelensége, az idő úgy elszaladt: nekünk, nyelvi előkészítőseknek öt év, a többieknek négy esztendő.

Az egyik történelemórán olvastam Hérakleitosz máig a fülemben csengő híres mondását, mely szerint: *„Egyetlen ember sem léphet kétszer ugyanabba a folyóba, mert az már nem ugyanaz a folyó, és ő már nem ugyanaz az ember.”* Mi is mindig - mondhatni - új emberként, hasonló, de mégsem ugyanolyan élethelyzetekkel, feladatokkal küzdöttünk meg. Mennyi cetli, riasztó témazáró, izzasztó felelés, fárasztó próba, izgulós fellépés, hosszúra nyúló verseny, nyelvvizsga, előrehozott érettségi! De nem csak iskolai viszonylatban „harcoltunk” ám. Ugyanúgy megszenvedtük az élet problémáit is: barátságok, szívek szakadtak meg olykor-olykor...

Igen, a mindennapok feladatainak elvégzése, jövőnk tervezése közben tényleg eljárt felettünk az a fránya idő. Hiába szeretnénk volna megállítani például az osztálykirándulásokon, egy-egy Mikulás-ünnepségen, diáknapon vagy akár a szalagavatón, nem tehattük...

Viszont most már nem bánom, mert sokat adott nekem a Váci, többet is, mint amit elvártam. Nemcsak azt, amiért az ember általában iskolába jár: tudást, hanem rengeteg további lehetőséget is: külföldi utazásokra, szereplésre, ismeretségek, barátságok kötésére, kibontakozásra, szórakozásra. Itt mindig biztonságban éreztem magam.

És imádtuk, hogy ilyen közvetlen az iskolai élet! Tanárok, diákok jól ismerik egymást, olyan az iskolaközösség, mint egy nagy család. A mi tanáraink nem csupán elméleti tudásra tanítottak meg minket, hanem a jóra is! Felkészítettek minket az élet kihívásaira, óvtak a rossztól, és példát mutattak nekünk.

**Hál**ás köszönettel tartozunk mindenkinek, akiknek segítsége, támogatása nélkül ma talán nem lehetnénk itt. Köszönjük az iskola minden egyes dolgozójának, hogy igyekeztek megteremteni nekünk az ideális tanulási körülményeket.

Köszönjük a szüleinknek, hogy ide írtak be minket, és hogy mindvégig odafigyeltek ránk, fáradhatatlanul biztattak, ha elfogyott a kedvünk, a motivációnk, és vigasztaltak, ha valami nem úgy sikerült, ahogyan szeretnénk volna. Azt kívánjuk, még sokáig tartson odafigyelésetek, biztatásotok; számítunk a jövőben is erkölcsi útmutatásotokra, támogatásotokra.

Kedves ballagtató diáktársak! Búcsúzunk tőletek is, s arra kérünk titeket, az iskolát ne tehernek fogjátok fel, hanem mint lehetőséget arra, hogy bizonyítsatok – szüleiteknek, tanáraitoknak, de legfőképpen magatoknak! Sok sikert kívánunk ehhez nektek!

Végül csak azt kívánom: diákéveink emlékei, megszerzett tudásunk soha ne vesszen el. Ballagó társaim, legyetek önmagatok, merjete, cselekedjete, és legyetek őszinték, mert csak így lehetek igazán azok, akiknek megálmodtátok magatokat. Nehéz a búcsú, de most már valami más vár ránk, és én bízom abban, hogy ez a valami legalább ilyen felejthetetlen lesz.